

UDEN KUNDSKAB OG HELLIGHED KAN INGEN SE GUD

NUMMER 3	1. FEBRUAR 1923	72. AARGANG

TALE AF DR. JOHN A. WIDTSOE.

Ved Kirkens 93. Halvaarskonference, Salt Lake City.

Denne mærkværdige Konference, med sin store Tilslutning og rammende Instruktioner, har bragt mig til at tænke alvorligt over mange betydningsfulde Problemer, men særligt om det Budskab, som kom til os i Gaar fra Præsident Grant. Jeg har prøvet paa at finde de Aarsager og Kræfter i vor Civilisation, der bevæger Mennesker til Lydighed og Ulydighed mod Guds og Landets Love.

UDDANNELSE ER EN FAKTOR I LOVLYDIGHED.

Jeg har nærmest tænkt paa den Indflydelse, hvori Uddannelsen gør sig gældende i Træningen af vore Borgere til Loyalitet. Der er en forbavsende Magt i Uddannelse. Saadan som vi er tillært og trænet i Skolerne af vore Pædagoger, saadan vil vi blive. Den sidste store Krig har givet os mange Eksempler paa den Magt, som en fortsat Uddannelse har haft paa en hel Nations Idealer.

Vi elsker Uddannelse. Jeg var forbavset over at finde i den

statistiske Rapport fra Kirkens præsiderende Biskop, at der kun var 22 fra 8 til 18 Aarsalderen af alle Kirkens Medlemmer, som ikke havde været i Skole. Dette er en af Frugterne af Mormonismens forunderlige Værk. Jeg tror, at der næppe er en Stat i vort Land, med det samme Antal Mennesker, der kan fremvise et saadant Resultat.

Vore Skoler og Hojskoler er fyldt til Trængsel. Det er bleven mig meddelt, at Utahs Landbrugs-Kollegium og Universitet er de storste i de Forenede Stater, naar man tager Folkeantallet i Betragtning. Det er nodvendigt for Medlemmer af Jesu Kristi Kirke at soge Kundskab, saaledes at de kan blive oplyste og uddannede. Herren siger: »Soger med Flid efter Visdom i de bedste Boger, soger Lærdom ved Læsning og ved Tro.« »Guds Herlighed er Intelligens.«

Jeg har undret mig over, hvorvidt den Kærlighed, som vi har til Uddannelse og dens Anvendelse, vil stotte de Lærdomme, som Præsident Grant meddelte os i Gaar i sin Tale. Det store Problem er, hvorledes man bor anvende den store Kraft, som er forbunden med vor Uddannelse og Virksomhed, saaledes at vore Børn kan faa en alsidig og harmonisk Udvikling af alle deres Egenskaber.

DEN AANDELIGE INDFLYDELSES STORE BETYDNING I SKOLEUDDANNELSEN.

Vi tror alt for meget paa, at Ansvaret med Hensyn til vore Born kan lægges paa Skolen, men det er umuligt for vore almindelige Skoler at paatage sig dette Ansvar, særlig hvor det ikke er tilladt at lære alt det, som burde læres Menneskene. Som I alle véd, er der i vort frie Land en Paragraf i de Forenede Staters Grundlov, maaske den bedste Paragraf i Loven, som bestemmer religios Frihed, og i Overensstemmelse hermed er religiose Instruktioner ikke tilladt i Alménskolerne. Men Mennesket er ikke alene fysiologisk eller intellektuelt, men ogsaa aandeligt, derfor er Alménskolerne ikke fyldestgorende til den fulde Uddannelse af Mennesket. Det er lige

saa meget et naturligt Ønske hos Mennesket at uddannes paa det religiose Omraade som paa det fysiske og intellektuelle. Denne Kendsgerning har gjort sig gældende blandt Menneskene i alle Tidsaldre paa en saadan Maade, at jeg ikke behover at sige mere om dette Emne nu, men min Opmærksomhed blev med fornyet Kraft henvendt paa dette Emne for nogle Uger siden.

Jeg havde det Privilegium, i Forening med to Medlemmer af Kirken og flere, som ikke var Medlemmer, at besoge Regnbue-Broen eller Buebroen i den sydostlige Del af Utah, ikke langt fra Arizonas Grænse. Denne Buebro er den smukkeste af alle Naturens Værker, den er gigantisk, en fuldkommen Buebro dannet af glimrende rod Sandsten og symmetrisk sammenbinder de to Bjergvægge paa hver Side af den dybe Kloft, Dal eller »Canyon«.

Ved Præs. R. D. Youngs (af Sevier Stav) Hjælp, blev der i et Egern-Hul fundet en Navne-Protokol, som har været brugt siden 1909 af Besogende. I denne Bog har disse skrevet deres Navne og saadanne Tanker, som kom til dem. Navne af fremragende Personer er skrevet i denne Bog. Theodor Roosevelt og tre af hans Sonner havde været der, jeg tror i 1913, og skrevet deres Navne i denne Bog. Navne af national fremragende Mænd og Kvinder var skrevet i denne Bog. En beromt national Mand havde skrevet under sit Navn: »Her har Mesteren udfort et fuldendt Kunstværk.« Denne Mand var Videnskabsmand og ikke særlig religios, men da han stod foran dette vidunderlige Kunstværk af Gud, Naturens Buebro, folte han sig dragen til Gud og efterlod sig et Vidnesbyrd om Tro paa Gud til alle, som maatte komme efter.

En anden Mand skrev under sit Navn: »Dette er et Guds Underværk. Forbliv her og tilbed Gud i al hans Herlighed.« Han gik i Tanken fra den fysiske Skonhed af Buebroen til den aandelige Skønhed og Storhed af Broens Skaber. Dette er det naturlige Instinkt af det normale Menneske. Vi er aandelige saa vel som mentale og fysiske Væsener; og dersom vor

Uddannelse skal være fuldstændig og fuldt tilfredsstillende, saa maa vi tage Menneskets aandelige Natur i Betragtning og drage Omsorg for den religiøse Uddannelse.

Det Menneske, hvis Sind og Legeme ensidigt er trænet, er ikke altid en paalidelig Borger, fordi en saadan Uddannelse ikke er nogen Garanti for et kriminelt Liv eller Lovløshed. Uddannelse er mange Gange en Hjælp i kriminel Henseende. Aandelig Uddannelse er det bedste og mest kendte Middel til at bevæge Mennesket til gode Gerninger. Vi er ikke retfærdiggjorte ved at sende vore Børn til Skoler og Universiteter for at uddanne det mentale, med ringe eller ingen Lejlighed for aandelig Udvikling i Løbet af den mest kritiske Tid af deres Liv.

(Fortsættes.)

VUGGEGAVEN.

Af Dr. *C. L. Olsen.*

(»Bikuben«, 21. Novbr. 1922.)

Vuggegaven er ikke ensbetydende for alle. Der ligger dog noget saa underligt tiltalende i selve Udtrykket, at man ligefrem elsker det. Det ene Menneskes Vuggegave kan, hvad Egenskab og Andel angaar, være vidt forskellig fra det andet Menneskes, paa samme Tid som den maaske i et og alt passer for den, som har modtaget samme, medens Benævnelsens egentlige Begrebsbestemmelse ligeledes kan have en større eller ringere Betydning for Vedkommende.

I denne Forbindelse — ligesom altid, naar Talen drejer sig om Gaver — fristes man som oftest til at forestille sig noget af indre Værd, noget, der i Handelsverdenen kan beregnes efter Montfoden, noget i Menneskenes Øjne særdeles storartet, noget, som tiltrækker sig andres Opmærksomhed, opvækker deres Beundring, eller som bringer Misundelse — en Herregaard, en Lystkutter, en Million Dollars for Eksempel. Saa-

dan noget kan muligvis blive Modtageren til Gavn, dog som oftest det modsatte. Hvor lykkelig derimod den, som af en alvis Fader i Vuggegave er bleven skænket Helbred og Sundhed, gode Sanser, sund Fornuft og en inderlig Higen efter Retfærdighed. Disse medfødte Egenskaber virker bestemmende for Vedkommendes hele Liv.

GENIET.

Hvem forstaar vel tilfulde at vurdere denne velsignelsesrige Skat af den algode Skaber som Vuggegave anbetroet det fremadstræbende Menneske? Geniet, den medfødte Sans for det skønne, det ophøjede, det forædlende, skaber ved Hjælp af Flid og ivrig Bestræbelse Kunstneren paa hvilket som helst Omraade.

Den, der af Naturen er udrustet med det fornødne Geni, behøver nødvendigvis ikke at sidde paa Skolebænken Aar ud og Aar ind. Ulig Dosmeren er han ikke absolut afhængig af den uendelige akademiske Uddannelse. Nej, et Vink er ham nok, forudsat han har Ihærdigheden. Da staar Landskabet paa Lærredet; Mejslen forvandler med Tiden den styggeste, haardeste Stenblok til den beundringsværdige Billedstøtte; den uformelige Lerklump omformes paa kort Tid ved behændig skulpturmæssig Behandling og fremstiller den Ansigtsform, som før kun eksisterede i Kunstnerens Hjerne; ædle, vemodige, oplivende, aandrige Tanker, udtrykt paa Rim eller i Prosa, fængsler Læseren; Veltalenhedens henrivende Kraft virker fortryllende paa Tilhøreren, der med spændt Opmærksomhed lytter til Talerens manende Ord eller rørende Pathos.

Digteren, poetisk anlagt, fantaserer: For at sanke de ædleste Tankekorn svæver han i Sindet fra Blomst til Blomst; paa Fantasiens Vinger føres han over Mark og Eng og Land og Hav; gennem Vindens Susen drager han til Fjælds — her hører han Fossens øredøvende Brusen; han gennemtrænger Æterens tætte Lag og farer ind i Evigheden, hvor han strejfer om over dens fjerneste Vidder for at samle de nærende Smu-

ler, der som Aandsfode i metrisk Sammensætning skal fryde Mennesket.

Geniet formaar at frembringe de yndigste Lyde, selv om »Violinen« kun er en Torfisk med nogle tynde Strimler af Kattetarme spændt stramt paa den; Næverlurens klare Toner runger hojt og rent over Fjæld og Dal; uden at have gennemgaaet Kursus i Akustik eller engang hort om Lydbrydningslæren, og uden aarlange, nervepirrende kromatiske Stemmeøvelser hos en klassisk Vokalmusiklærer, men begavet med et Gehør og en Sangstemme, som mangen en Primadonna kunde onske sig Magen til, kan Sæterjenten deroppe i Aasen tillokke sig ikke alene Faar og Fæ, men selv den smukkeste Karl i Bygden. Saadanne og mangfoldige andre Præstationer har man Vuggegaven, Geniet, at takke for. Med de foregaaende Bemærkninger mener vi selvfolgelig ikke, at Skolegang, akademisk Uddannelse og speciel Undervisning er unyttig. Tværtimod; jo mere man lærer, des bedre er man udrustet til sin Livsgerning, ligegyldig hvad den er.

Men vi mener, at det, som endelig skaber »Troldmanden« — Edison, for Eksempel — er »Vuggegaven«, der ligger gemt i Mester-Geniets Hjerneskal.

SJÆLSEVNERNE.

Hvor vidt forskellig er ikke Sjælsevnerne for enhver af os! Den ene kan med Lethed forstaa, hvad den anden slet ikke kan fatte. En kan uden mindste Besvær erhverve sig Kundskab om dette eller hint, medens en anden umulig kan hamle op med ham.

Sjælsevnen er selvfolgelig medfodt. Som Vuggegave betragtet maa det nodvendigvis bero paa, hvorvidt Forældrene og andre Forfædre besad de uforlignelige Egenskaber, der som Sjælsevne kan forplantes i Slægten og saaledes gore sig gældende hos Efterkommerne; og lykkelig er den Mand eller Kvinde, som er i Besiddelse af nedarvede, velsignelsesrige

Sjælsevner, der kan hjælpe til at gøre Jordelivet nogenlunde taaleligt. Thi uden disse Evner, hvor trist blev ikke Tilværelsen! Den, der mangler saadanne Sjælsevner, fortjener i Sandhed sine Medmenneskers Medlidenhed.

MENNESKETS AANDELIGE NATUR.

Her, saavel som i andre Henseender, spiller Arveligheden en stor Rolle. Dog ikke saaledes at forstaa, at man for at være i Stand til at lære aandelige Sandheder at kende, nødvendigvis maa stamme fra aandeligsindede Forældre eller Forfædre. Det stik modsatte er ofte Tilfældet — paa samme Maade, som man ofte ser Drankerens Søn er Totalafholdsmand; men det skulde dog falde Afholdsmandens Søn lettere og mere naturligt at støtte Afholdssagen, end hvis Faderen var en Dranker.

Velsignet er den Mand eller Kvinde, som lig Nephi kan sige: »Jeg, Johan — eller Johanne — blev født af gode Forældre,« og som derfor af dem har erholdt den uvurderlige »Vuggegave«, der gør det saa meget lettere for ham eller hende at udgrunde den aandelige og for manges Vedkommende skjulte Skat, som ligger lidt dybere til Bunds — ikke det overfladiske, som jo enhver kan se.

Historien underretter os om, at Nephi, Lehis Søn, som satte saa stor Pris paa denne ham skænkede »Vuggegave«, gode Forældre, høstede Gavn og usigelig store Velsignelser derved, medens hans ulydige, opsætsige Brødre, der brød sig hverken om gode Forældre eller deres gode Raad og Formaninger, paadrog baade sig og deres Efterkommere en retfærdig Guds Forbandelse. Vi kender alle uden Tvivl Børn, voksne Børn, som har maattet føle Guds revsende Haand, fordi de i deres Egensindighed har ringeagtet den herlige Gave, oprigtige og hæderlige Forældre, som Herren i sin Miskundhed har skænket dem.

Den fra Gud nedarvede aandelige Natur sætter Mennesket i Forbindelse med Skabningens Herre og stemmer Hjærtets

Harpe til himmelsk Klang; den virker opløftende for Sjælen og fylder Sindet med Fred og Tilfredshed. Formedelst den, trækkes billedlig talt Sløret til Side, saa at man, selv iklædt Forkrænkeligheden, kan skue ind i Fremtiden og se det tilkommende Livs Herlighed for den, der underkastet Dødelighedens Besværligheder, bereder sig for samme; den befordrer Intelligens og muliggør intellektuelle Anskuelser. Af alle Gaver, som er givet Mennesket, er den aandelige Natur den største, den bedste, den herligste.

DET FYSISKE LIV.

Vuggegaven, der er forbunden med det fysiske Liv, er i Sandhed af stor Vigtighed hvad Mennesket angaar. Den, der nedstammer fra Forældre, som i fysisk Henseende er raske og sunde, kan ikke tilnærmelsesvis gøre sig en Forestilling om den ynkelige Tilstand, som mange befinder sig i paa Grund af deres Forældres eller Forfædres Synder og Udsvævelser; deres sjælelige Sorg og Kval, deres legemlige Lidelser, hvor meget Ondt, de maa døje, og hvilken Tort, de er Genstand for. Man tænke sig den Skam, disse ulykkelige Væsner maa bære paa gennem hele deres Liv! Tilværelsen maa være saadanne Mennesker en sand Forbandelse. Hvilket Menneske med sund Fornuft vilde vel ikke foretrække Døden fremfor saadan en kummerlig Tilværelse?

Den, der af Skaberen er bleven forundt »et sundt Sind i et sundt Legeme«, er kommen i Besiddelse af en »Vuggegave«, man i Sandhed kan være stolt af; ikke at man burde nære den Stolthed, som betegner Hovmod og Hoffærdighed, men besjæles af en inderlig Glæde og Taknemmelighed for samme overfor Livets Ophav, alle gode Gavers Giver.

LIVETS KOMMERCIELLE SIDE.

Vi maa vel ikke undlade at nævne den Vuggegave, som saa mange Dødelige higer og tragter efter, nemlig den klingende

Mønt — den af alle Gaver, der i Virkeligheden er af mindst Værd og ligeledes den mest forgængelige.

Guld og Sølv er selvfølgelig af stor Betydning, ja, af megen stor Betydning, især i vore Dage, da næsten alt af Værdi i den kommercielle Verden bestemmes eller takseres efter Møntens Maalestok, og naar næsten alle bøjer sig i dyb Ærbødighed for Guden Mammon.

Ikke destomindre er det en vitterlig Kendsgerning, at den eller de — lige meget hvem — som dyrker denne Afgud, og som fæster Hjærtet paa jordiske Rigdomme, er i Stedet for lykkelige, tilfredse og taknemmelige Mennesker, de mest foragtelige Slaver paa Jorden.

Naar nu Talen drejer sig om en virkelig Vuggegave, der bestaar af Penge eller andre forgængelige Midler, er det højst sandsynligt, at den, der modtager samme, vil komme til paa en eller anden Maade at lide, snarere end at høste Gavn af saadan en tilsyneladende Velgørenhed.

Dette lyder maaske som meningsløs Snak — som en ren Paradoks. Men der findes dog Eksempler i det uendelige, der beviser Rigtigheden af denne Paastand. Selv den mest elskværdige Modtager af hvilken som helst fortjent Foræring, kan let smittes af den Overmodighed, som saadan en Gave saa ofte forvolder.

LIVETS ALVOR.

Vi véd paa Forhaand godt, at følgende Slutninger ikke passer ind i Nutidens populære, fantastiske Optimist-Teorier. De fremstiller dog urokkelig Fakta.

Den, der under megen Stræb og Møje har levet nogle Snese Aar, betragter sig selv i Virkelighedens Spejl: Haaret er graanet. »Maanen« skinner. Jordelivets Genvordigheder har efterladt sine Furer i Ansigtet. Den rynkede Pande røber det Arbejde, der maa lægges for Dagen for at vinde Sejr over de mange Vanskeligheder, man møder paa sin Livsvandring fra

Dag til Dag. De tynde, tæt lukkede Læber, der skjuler den tandløse Mund, skælver lidt, medens de matte, glansløse Øjne vædes af Taaren, der lister sig ned over de indsunkne Kinder.

Naar han saaledes staar foran Livsspejlet, bringer Tankerne ham i Hukommelsen alle de haarde Strabadser, han har maattet gennemgaa; han ser i Erindringen ethvert Handicap, som Skæbnen udsætter ham for paa Livets Løbebane; han føler sig svag og udmattet; hvad der dog glæder ham mest nu, henimod Livets Kvæld, naar han i sit stille Sind gør disse indre Betragtninger, er Bevidstheden om, at han under Omstændighederne har gjort sit bedste. Mere forlanges der ikke af nogen.

Men hvad har nu denne haardføre Søfarende egentlig lært under sin Sejlads med de stedse skiftende Vinde og de vrede, skummende Bølger paa Livets oprørte Hav? Erfaringen har godtgjort, at Livet kræver, foruden Mad, Klæder og Husly, intellektuel, kulturel og fysisk Udvikling; at Stillestaaen er en Umulighed — man maa enten gaa fremad eller tilbage; at Lydighed mod Naturens — den Almægtiges — Love er en ufravigelig Nødvendighed, for at Mennesket kan opnaa den Lyksalighed, det higer og tragter efter; at der findes ingen menneskelig Maalestok for Glæde eller Tilfredshed, at det virkelige i Livet er af Betydning — alt andet er kun som Krydderi at betragte; at for de allerflestes Vedkommende er der i Livet mere Modgang end Medgang — langt flere Torne end Roser; at Jordelivets Besværligheder, dets Kummer, Sorg og Møje, er som Tugtemestre i Herrens Haand; at Sandheden — et andet Udtryk for Virkeligheden — er »Summen af alt, som bestaar«; at mellem de ypperligste Sætninger, formede maaske i det mest velklingende Sprog, kan man ofte desværre se Hestefoden stikke frem; at skønt uden Tvivl Kærligheden formaar at overvinde alt, er den endnu langtfra den Sejerhelt, man endelig haaber at skue; men Kristenhedens Løsen, »Tro, Haab og Kærlighed«, staar dog ved Magt.

Følgende, nu næsten 32 Aar gamle paa Rim affattede, Be-

tragtninger (»Ved Nytaarstid«, »Skand. Stjerne«, 1. Jan. 1892) er endnu aktuelle:

Verden er Skolen, og Mennesker er
Elever, for Lektier at lære;
Livet, vi se, er en Opgave svær,
hvert Aar en Termin kun mon være.

Alle behover at bruge den Tid
dem gives, thi kort den kan blive;
Mesteren kender vor Attraa og Flid,
vor Lon han, med Ret, vil os give.

SUMMA SUMMARUM.

Punkterne, der danner Hovedsummen af disse vore Bemærkninger, er altsaa følgende:

1. De saakaldte Vuggegaver, saasom Geniet, Sjælsevnen, den aandelige Natur, det fysiske Liv o. s. v., maa kun betragtes som Guds Laan, hvilke han anbetror Mennesket i visse Øjemed.

2. Hvis man har Geni, maa det dyrkes, dersom det skal blive til noget.

3. Sjælsevnerne bor kun anvendes i det godes Tjeneste.

4. Der fordres alvorlige Bestræbelser for at opnaa og tilbørlig udnytte den aandelige Natur.

5. »Kommercialismen« har intet som helst lovmæssigt Krav paa Mennesket.

6. Guld, Solv, Hæder, Ære og personlig Anseelse er som intet at regne, fremfor en ren Samvittighed, opløftende Tanker, hoje Idealer og ædle Forsætter.

7. Ihærdige Anstrengelser og efter bedste Evne at aagre med det betroede Pund, intellektuel Udvikling, sand Gudhengivenhed og en usvigelig Troskab er Betingelserne for at naa det foronskede Maal, i hvilken som helst Retning.

8. Det er magtpaaliggende for enhver at sætte tilborlig Pris

paa de Gaver og Velsignelser, der kommer ovenfra, samt at man af alle Kræfter bestræber sig for at gøre Tilværelsen saa behagelig som mulig, baade for sig selv og sine Medmennesker.

9. Jordelivet er ingen Spøg, men det ramme Alvor.

NYE VEJE FOR BØRNEOPDRAGELSEN.

(Af *O. Swett Marden.*)

(Fortsat fra Side 28.)

Hvad man end gør, bør man aldrig straffe et Barn, der er grebet af Angst. Det er grusomt at straffe Børn paa den Maade, de fleste Mødre og Lærere gør det; men at straffe et Barn, der allerede staar og ryster af Skræk, er nederdrægtigt — og at prygle et Barn i Vrede er brutalt. Mange Børn glemmer eller tilgiver aldrig sine Forældre eller Lærere denne Grusomhed.

Forældre, Lærere og Venner lægger ofte en alvorlig Anstødssten paa den unges Vej ved at ville presse ham til at slaa ind paa det teologiske, juridiske, medicinske eller polytekniske Studium eller et Haandværk eller anden Stilling, som han maaske er aldeles uskikket til.

Jeg kender en Mand, der nær var kommen paa helt galt Spor i Livet, fordi hans Bedstemoder, ligefra han var Barn, plagede ham med sit Ønske om, at han skulde blive Præst.

Det var ikke, fordi hun saa noget Anlæg hos Barnet til dette hellige Kald, men fordi *hun ønskede en Præst i Familjen,* og hun foreholdt ham ofte, at han ikke maatte skuffe hende. Drengen, som forgudede sin Bedstemoder, kom under saa stærk Indflydelse af denne Tanke, at Billedet af ham selv som Præst uvilkaarlig dukkede frem i hans Sind, hver Gang han skulde tænke paa at bestemme sin Fremtid, og skønt han ingen som helst Grund kunde se til at blive Præst, laa dog den

gamle Indflydelse i hans Indre og hindrede ham med Tvangstankens Magt fra at træffe noget andet Valg, før det var blevet saa sent, at han daarlig kunde slaa igennem mere.

Jeg kender højt begavede Kvinder, ganske særlig udrustede fra Naturens Haand med literære, videnskabelige, kunstneriske Evner, der alligevel aldrig slog igennem eller blev det, man ventede. De manglede et eller andet — praktisk Sans, Evne til at gøre sig gældende, Arbejdsvanthed. Havde de paagældendes Forældre blot forstaaet, hvorledes Barnets harmoniske Udvikling kan fremmes, idet de svagere Evner opbygges og styrkes, vilde de have kunne spare deres lille Pige for megen Sorg og sig selv for megen Skuffelse.

Jeg kender en Mand af udmærket Dygtighed i mange Henseender; men han er saa frygtsom og tilbageholden, at han ikke vover at stikke sig selv frem eller udsætte sig for at blive lagt Mærke til; han vover ikke at *begynde* paa noget. Følgelig er hele hans Løbebane bleven forkludret. Om man blot kunde lære Børn at udvikle Sindets positive, skabende Kræfter, vilde det betyde uendelig meget mere for dem end at arve en stor Formue. Man bør lære Ungdommen, at noget af det mest værdifulde, de kan tilegne sig, er — næst efter Retskaffenhed — den Kunst at udvikle deres Sinds Arbejdsevne og frembringe Kraft i størst mulig Grad.

Fremtidens Opdragelse vil lægge Hovedvægten paa at forøge Chancerne for Fremgang og begrænse Risikoen for Nederlag og Skibbrud i Livet ved at opbygge og styrke de svage, mangelfulde Evner og rette de ensidige Tilbøjeligheder, saa at Individet bliver mere jævnt udviklet, bedre afbalanceret og harmonisk stemt.

Mange Studerende gaar ud fra Højskoler og Universitetet med en hel Del Kundskab, men uden et Gran Tilvækst af Selvtillid og Evne til at tage Initiativet. De er akkurat ligesaa tilbageholdne, frygtsomme og mistroiske overfor deres egne Evner, som før de begyndte.

Hvad Fordel er der imidlertid ved at sende en ung Mand

ud i Verden med Hovedet fuldt af Kundskab, men uden Tillid eller Sikkerhed nok til at bruge den med Virkning, uden Evne til at give sig i Kast med Livsproblemerne med den Kraft og Konsekvens, der alene kan bringe Sejr?

Det er en utilgivelig Fejl af en højere Skole at sende unge Mennesker ud, som næppe véd, om de tor sige, at de har en Sjæl, som er deres egen — unge Mennesker, der mangler baade ordentlig Selvtillid, Sikkerhed og Initiativ — som vilde næsten besvime, om de pludselig skulde tage Ordet i en offentlig Forsamling, fremsætte en Resolution eller sætte et Forslag under Afstemning.

Den Tid kommer, da unge Mennesker vil have lært at udtrykke sig overfor Forsamlinger, med Fynd og Forstand, og i en Hurtighed bringe deres Evner og Kundskaber til Anvendelse. De vil blive saa opovede til Selvbeherskelse, Selvtillid og hurtigt Initiativ, at de ikke let kommer i Forlegenhed i en vanskelig Situation. Hvad Gavn er Opdragelse til, om den ikke lærer det unge Menneske Herredømmet over sine Evner, lærer ham at beherske hver given Situation og at kunne indkalde sine Reserver af Kundskab og Kraft, naar han vil?

Den Tid kommer, da intet Barn vil faa Lov til at vokse op uden at lære at have Tro til sine Evner. Dette vil blive et meget vigtigt Led i Børneopdragelsen; thi om den unge tror *tilstrækkelig* paa sig selv, vil han næppe tillade en enkelt Svaghed eller bristende Evne at ødelægge hans Løbebane.

Han maa fostres til den Overbevisning, at han er bleven sendt ind i denne Verden med en Mission, og at han vil opfylde den.

Ethvert ungt Menneske bør læres til at se, at han er bestemt til at fylde en Plads i Verden, som ingen anden end han kan fylde; han bør have den for Øje og opdrage sig selv til den. Han bør belæres om, at han er skabt i Skaberens Billede, og at Kernen i hans Væsen er af guddommelig, fuldkommen og udødelig Art, og at Gudsbilledet aldrig kan fornægtes. Han bør læres til at tænke stort om sig selv, vurdere sine Mulig-

heder og sin Fremtid meget højt. Dette vil øge hans Selvagtelse og hans Selvudvikling og hjælpe ham til en harmonisk Livsførelse.

ET VIRKELIGT TJENERSIND.

Et Liv i tjenende Kristenkærlighed kræver ikke alene Selvfornægtelse, hvor det drejer sig om at *give Penge,* men ogsaa hvor det drejer sig om at *tjene Penge.* Et Menneske kan udnytte sin Stilling til det yderste, kan skrabe alle de Indtægter til sig, som hans Virksomhed kan give; hvor det drejede sig om at tjene Penge, greb han nøje enhver Lejlighed, baade de hæderlige, halvt hæderlige og uhæderlige, og han har presset Citronen til den sidste Draabe. Naar Jesus Kristus faar Magten i et saadant Menneskes Liv, bliver det ensbetydende med en økonomisk Omvæltning. Han bliver nødt til at gaa sine Indtægtskilder kritisk efter og i Fremtiden indføre en Forandring helt fra Grunden. En af de sværeste Former for Selvfornægtelse, der kræves af en Kristen, og som altfor ofte forsømmes, er at give Afkald paa Pengefordel. Unødvendigt høje Priser, unødvendig lav Arbejdsløn og unødvendig daarlige Forhold at arbejde under, gør de indvundne Indtægter til Blodpenge. *Ingen sand Kristen kan nogensinde med sit Vidende slaa Mønt af sine Medmenneskers Lidelser og Trang eller staa som lunken og selvisk Tilskuer overfor et saadant Problem,* hvor han ser, det gør sig gældende, *uden at protestere.* —

Thi

Ej hvad vi i Handlingens Dagbog skrev ind
vil trykke vort Hjærte, tynge vort Sind
ved Aften, naar Solen gaar ned.
De Mildheds Ord, som vi glemmer,
det Brev, som vi ej fik sendt,
det er det, som for Brystet stemmer,
naar Nattens Stjerner er tændt.

Den Sten, som vi ikke flytted
fra vor lidende Broders Fod,
den Hjælp, som skønt angstfuld han lytted,
vi selvisk ugivet lod,
det Haandtryk, hvortil han trængte,
men det, som vi ugjort véd,
det Ord, som gaar Hjærtet nær,
alt det, som vi ej betænkte
for Lunkenheds ladløse Færd. —

L. Caspersen.

TANKE-GLIMT.

Den Mand, som bliver vred, lider mere end den, som er Aarsag til hans Vrede.

Falske Læber er Herren en Vederstyggelighed; men de, som handler troligen, er ham en Velbehagelighed.

De Ugudelige skal udryddes af Landet, og de Trolose udslettes deraf.

Drik Vand af Din egen Brønd og frisk Vand af Din egen Kilde.

Du er skabt i Guds Billede, lad derfor Din Optræden være guddommelig.

Den mindst udviklede Kraft i Verden er Menneskets Sjæl.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).